

onoho rozsudku navrženo povolení exekuce, jest veřejnou společnicí řečené veřejné obchodní společnosti, ručící podle čl. 112 obch. zák. za všechny závazky společnosti, bylo na ní, aby veřejnou listinou, připojenou k exekučnímu návrhu, především dokázala dotčenou náležitost § 1, odst. 1, zák. č. 183/1928 Sb. z. a n., anebo § 7 uvoz. zák. k obch. zák., neboť jen tak by byl podán důkaz, že shora uvedený rozsudek pro zmeškání byl skutečně vydán proti veřejné obchodní společnosti ve smyslu čl. 85 a násl. obch. zák. a nikoli snad jen proti pouhému sdružení k společnému provozu obchodů ve smyslu čl. 266 obch. zák., nebo proti společnosti podle občanského zákona, která nemůže vůbec vystupovati pod společnou firmou. Ježto vymáhající věřitelka dotčenou náležitost, jež z exekučního titulu není zřejmá, nedokázala, nelze ani podle obdoby § 11 ex. ř., povolití na základě onoho rozsudku pro zmeškání exekuci přímo na jmění Elsy F. jako domnělé, osobně ručící společnicí veřejné obchodní společnosti.

K vývodům dovolacího rekursu se ještě podotýká, že z exekučního titulu, který je základem exekučního návrhu, nevychází nijak najevo, že Elsa F. jednala sama s vymáhající věřitelkou prod pláštíkem »firmy E. F. a spol.« a že zejména uzavřela s vymáhající věřitelkou smlouvu o dodání zboží, o jehož zaplacení byla žalována jmenovaná firma. To neplyne ani ze spisů okresního soudu v T.-Š. zn. sp. C IV 93/34, jichž se v té příčině vymáhající věřitelka dovolává, neboť v dotčeném sporu Elsa F. jako spolužalovaná výslovně popřela, že by byla u vymáhající věřitelky někdy objednala nebo od ní převzala nějaké zboží. Nemůže tedy býti ani řeči o tom, že tu jde vpravdě a v podstatě o exekuční titul, vydaný pod firmou E. F. a spol., proti Else F., a že se tudíž závazek uložený v exekučním titulu řečené firmě vztahoval hned od počátku na Elsu F. Neprávem se tudíž stěžovatelka dovolává rozh. č. 3383 Sb. n. s., jež se týkalo případu, v němž vycházelo z exekučního titulu s dostatečnou určitostí najevo, že povinný označený v exekučním titulu je totožný s osobou, proti níž se vede exekuce. Rekursní soud tudíž nepochybil, zamítl-li exekuční návrh, třebaže nelze souhlasiti s odůvodněním jeho usnesení.

Čís. 16368.

Žena svedená pod slibem manželství nemá nárok na náhradu škody (§ 1328 obč. zák.), prokázal-li žalovaný ve sporu, že důvodně upustil od splnění daného slibu, aniž záleží na tom, kdy se žalovaný dověděl o skutečnostech, odůvodňujících odepření splnění slibu.

(Rozh. ze dne 7. října 1937, Rv I 2932/36.)

Rrov. rozh. č. 2253 Sb. n. s.

Žalobu, již se žalobkyně na žalovaném domáhá zaplacení 10.000 Kč s přísl. jako náhrady škody podle § 1328 obč. zák., nižší soudy zamítly, soud prvního stádia v podstatě z těchto důvodů: V souzeném případě jde o to, zda jest žalovaný podle § 1328 obč. zák. povi-

nen nahraditi žalobkyni škodu. Soud přihlížel při posuzování dotčené otázky k rozhodnutí nejvyššího soudu č. 3371 Sb. n. s., podle něhož stačí, když někdo přiměl ženu opravdovým slibem manželským k manželské souloži a slibu bez podstatné příčiny nesplnil, a k rozhodnutí č. 5229 Sb. n. s., podle něhož náhrada škody patří ženě obelstěné, nikoliv lehkověrné. Z výsledků provedených důkazů dospěl soud k přesvědčení, že žalovaný jako hospodářský správce právem nesplnil slib, neboť měl velmi podstatné příčiny, aby si žalobkyni nevzal za manželku. Neboť jest prokázáno, že se žalobkyně v době známosti se žalovaným stýkala důvěrně s jinými muži, že měla velmi špatnou pověst proto, že se pozdě vracela domů, s jinými muži cestovala a dovolila, aby se muži k ní neslušně chovali. Jak z výpovědí všech slyšených svědků jest patrné, nutno považovati žalobkyni za ženu lehkověrnou, která nemá nároku na náhradu škody podle § 1328 obč. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl odvolání.

Důvody:

Jedním ze základních předpokladů nároku na náhradu škody podle § 1328 obč. zák. pro svedení pod příslibem manželství jest nesplnění příslibu manželství. Tento nárok však zaniká, jestliže škůdce upustí od sňatku s poškozenou s důvodných příčin (srov. č. 2253 Sb. n. s.). Odvolací soud tedy nepochybil po právní stránce, když jednání omezil toliko na posouzení skutečností, které mohly býti pro žalovaného dostatečným důvodem pro upuštění od úmyslu oženiti se se žalovanou. Že by důvody jeho upuštění, jak je odvolací soud zjistil, nebyly postačující, dovolání se ani nesnaží tvrditi. Nebylo proto ani třeba zjišťovati, zda žalovaný žalobkyni manželství přislíbil, nebyli z věcných důvodů povinen slib splniti, i kdyby jej byl učinil. Při tom nezáleží na tom, kdy žalovaný zvěděl o skutečnostech, které odůvodňují nesplnění slibu, nýbrž stačí, že je v souzeném sporu včas přednesl a důkazy o nich nabídl.

Čís. 16369.

Při žalobě o obnovu z důvodu § 530 č. 7 c. ř. s. má soud v obnovovacím řízení rozhodnouti toliko o tom, zda nově nalezené a nabízené důkazy jsou způsobilé přivesti v hlavní věci rozhodnutí pro žalobce o obnovu příznivější, a nenáleží mu již v tomto období řízení jejich hodnocení co do hlavní věci. Teprve v obnoveném řízení jest v souvislosti s důkazy již provedenými v základním sporu uvažovati o tom, zda lze míti rozhodující skutečnosti za zjištěny.

(Rozh. ze dne 7. října 1937, Rv I 308/37.)

Žalobu, již se Jan K., uznaný dosud nepravoplatným rozsudkem za nemanželského otce nezl. Irény Ž., domáhá obnovy sporu nezletilé Irény